

ONAFWENDBAAR VERLANGEN

Het langzaam verdwijnen van beeldhouwers en de zeldzaamheid van het eigentijds sculptuur, is een van de redenen waarom ik hier enkele lijnen schrijf over het werk van Nadine De Meester. De huidige, bijna onvoorwaardelijke aanvaarding hiervan steekt schril af tegen het onbegrip en de totale veronachtzaming van het sculptuur.

In oorsprong werd het sculptuur ingezet om een wereld van mensen, en af en toe objecten, te verbeelden en hun heldendaden te inventariseren om ze nadien te onderwerpen aan onze taxerende blik. Nadine De Meester heeft ongetwijfeld aansluiting met de picturale traditie van het traditionele sculptuur. Anderzijds houden haar beelden in beton, brons, composieten zich ver buiten het mediaspektakel en de historische werkelijkheid. Het beeld is bij haar het resultaat van een beweging, een moment, een actie, een beleving. Het draagt die herinnering in zich als een broos spoor dat vrij en bewust, intuïtief en spontaan, bewerkt en herwerkt werd. De hoop een beeld te creëren die een authentieke werkelijkheidsbeleving tot uitdrukking brengt is aanwezig. Letterlijk en figuurlijk geeft haar werk vorm aan de manier waarop zij tegen de werkelijkheid aankijkt. Zo beschouwd is het sculptuur – en dit vaak ondanks de beoogde objectiviteit van De Meester, altijd subjectief. Haar werk – gebeeldhouwd, tekening of en schilderij streeft naar verstillings en het biedt innering voor wie wil nagenieten.

Haar vroege beelden en schilderijen lieten zich vaak inkapselen in een anekdotische werkelijkheid. Niets neveligs of verdoezelde concepten in haar werk; waar het om te doen is wordt getoond. Vandaag en in het bijzonder met haar laatste werk *“mostly noises”* opteert ze nu resoluut voor meer verhaal, meer beweging, meer confrontatie, meer monumentaliteit. Hiervoor zet ze geen stelling neer, voert ze geen betoog maar zet ze krachtige en sprekende lijnen uit in haar beelden. Die beelden worden nu kwetsbare sporen van leven die hun inhoud langzaam vrijgeven. Met haar nieuwste werk zet ze een soort broedgebied uit, weids maar beschermt, bedacht en goed toegankelijk waarbij je als kijker uitgenodigd wordt haar wereld omzichtig te betreden en er rustig in te verwijlen. De kracht van haar niet dwingende maar

zeer begeesterde beelden ligt deels in de herkenbare werkelijkheid en het schijnbaar onafgewerkte, onverzadigde. Haar beelden worden niet gereduceerd tot non figuratie maar zijn duidelijk gedefinieerde en gelaagde kijkobjecten.

De beelden en filmverhaal van *“mostly noises”* klikken in elkaar. Het werk schept ruimte en geeft ruimte voor het mysterie dat schuil gaat achter de voorstelling doorheen het dans- en transformatieproces. Als toeschouwer krijg je de vrijheid om binnen de metamorfose van de statische beelden zelf de ruimte verder zinvol in te vullen. Roept het werk een verwarrende vervreemding op of moet je de betovering ondergaan om te begrijpen wat verborgen is achter het verschijnen en verdwijnen? Het figuratief realisme dat haar eigen is wordt hier gefilterd door beweging en noises. Het herkenbaar beeld dat beweegt, stimuleert de herinneringen en de wisselwerking, verleden en heden worden evident. De Meester bevraagt haar beelden in dit werk en filmt ze tot een nieuw beeld verrijst, dat nog met een half woord de herinnering in zich draagt als een broos spoor. Het gaat om beelden die verlangend en spontaan geactiveerd worden om door hun metamorfose met nieuwe zeggingskracht een nieuwe realiteit te verbeelden.

Moniek Bucquoye